

Szerkesztői iroda:
Kassa, Kovácsutca 15. sz.,
napról a lap szellemi részét
illető közlemények kü-
lendők.
**Kéziratok vissza nem
adattak.**
Cikk bármennyet levelezni
fogadtunk el.
Megjel- denként
örökösökönként
nyúló szem.

SZINESZETI KÖZLÖNY

A vidéki színeszet érdekeit képviselő hetilap.

Feloldó szerkesztő: Báthory Románcsik Mihály.

Kimondhatóval:
Kassa, Kovácsutca 15. sz.
hova az előfizetési díjak
küldendők.
Előfizetési feltételek:
Régis évre... 6 frt - kr.
Fél évre ... 3 frt - kr.
Nyolc hét évre ... 1 frt 50 kr.
Két hónapra ... 1 frt - kr.
Helyi hátra ... 1 frt 50 kr.
Külföldiek bármely nap-
tól előfizethetnek.
Nyit-tér soronként is 15. Kr.
Nyit-tér előre fizetendő.

Törvényjavaslat az írói és művészi jogról.

— Harmadik ülés. —

A Páthy előadó bemutatja a 9. §-j szövegét, mely következőleg hangzik:
Nem tekintetik bírtolásnak:

1) a már többszörközött és közzétett művel egyes helyeinek vagy kisebb részeinek a szerzőn át idézése, vagy a már többszörközött közzétett kisebb dolgozatoknak korlátozott és a szerzőnek megfelelő terjedelemben felvétele olyan nagyobb művekben, melyek tartalma szerint önálló tudományos műnek tekintendők, olyan gyűjteménybe, mely több iró műveiből együttes, láncolatban használható vagy különösen irófalaink észira szerkesztett, illetve, hogy a szerző vagy a forrás világosan megnevezett.

2) a hírlapok és a folyó iratok egyes közleményeinek az újságok, kérés a sajtóiródmű és a tudományos dolgozatokat: továbbá az olyan nagyobb közlemények, melyeknek az élelen az utána nyomtatás tilalma kifejezett.

3) nyilvános üggyakornak tárgyalások többszörözése. 4) nyilvános tárgyalásoknál tartott beszédeknek a többszörözése. A szerzők beszédeinek gyűjteménybe kiadása, a szerzőnek kivételével az annak a megismerése, a szerzői jog bírtolásának tekintendők.

A bizottság az előadó által ajánlott szöveget elfogadta.

A Páthy előadó a 12. és 13. §-at változtatás nélkül javasolja elfogadásra, mely szerint a szerző műve, még halála után is 30 évig védelemben részesül. Egyhangosan elfogadott.

A 14. §-t változtatás nélkül fogadtuk el.

A Páthy a 15. és 16. §-t együttesen kívánja tárgyalni, mivel azok összefüggnek; e szakaszokat nem tartja elégségesnek a védelemre, azért a következő szöveget ajánlja:

A szerző életében megjelent írodalmi művek a 11. §-ban megállapított védelemben csak akkor részesülnek, ha a szerző valódi neve a címlapra vagy az előző alát kitetve. Többeknek írodalmi adalékaihoz készült műveknek az egyes adalékok megvédése végett elegendő, ha a szerző neve az adalék elején vagy annak végén kitetve. Az álnev alatt vagy a szerző valódi nevének kitétele nélkül megjelent írodalmi művek, az első kiadásától számított 30 évig védelemre. De ha a mű első megjelenésétől számított 30 esztendő alatt, a szerző valódi neve beiktatás végett megjelentetett, a valódi idő a 11. § szerint számítatik. A szerző halála után kiadott

mű a szerző halálától számított 30 éven át részesül védelemben.

Pauler miniszter az előadó indítványával szemben a 16. §-t eredeti szövegét kéri fenntartást. T. Eszék sz. a miniszteri javaslat alájaipját védi, mert méltányossági szempontból helyes, hogy az esetben ha a mű a szerző halála után 25 év múlva adottatik ki, a védelem a megjelenéstől meg 5 évig kiterjedjen. Mandel indítványozza, hogy olyan mű, melyen a megjelenés éve nincs kitűve, ha be nem jelentett, semmi védelemben se részesüljön.

A bizottság az előadó indítványát elfogadja, de úgy, hogy a miniszteri javaslat 16 §-a utolsó bekezdésében foglalt elv, valamint Mandel indítványát is abban fűtve, újul szövegessé.

A 17. §-t a bizottság változtatás nélkül elfogadja, valamint a 18., 19. és 20-ik szakaszokat is.

A Páthy a 21. §-t, mely a büntetésekéről szól, — a bírtolás esetében — elfogadásra ajánlja. Literárius indítványozza, hogy amennyiben a kár ki nem vonható, arra nézve már a törvényben intézkedjenek, hogy ily esetben kiadásos eszimen egy bizonyos minimális és maximális összeg megállapítására. Horváth felolvassa az írók és művészek társaságának véleményét, mely szerint a bírtolást nemcsak pénzbírsággal, de szabadság büntetéssel is sújtani kívánják. — T. Eszék indítványozza a pénzbüntetés maximumának felemelését, hogy a szándékos eszekenek erősebben lehessen sújtani. — Horváth bar. osztja T. Eszék nézetét, mégis ohajja, hogy külön törvényi intézkedése a szándékos, és külön a gondatlanságból erredt eszekeneké.

A bizottság ily értelemben határozott sz új szövegessé az előadót bízta meg.

Ezután Apathy előadó a törvény helyes beszoztatása céljából kéri, hogy az eljárásról szóló fejezet vetessék tárgyalás alá.

A bizottság az eljárásról szóló fejezetet vita nélkül elfogadta. — Ezután az elévülésről szóló fejezet vétett tárgyalás alá, mely szintén egyhangúan elfogadott. — A beiktatásról szóló fejezet 75 §-nál Apathy előadó azon intézkedést, hogy a beiktató személy azonoságát közlegzőleg tartozik igazolni, kihagyatni kéri. Szerinte elégséges annyit kimondani, hogy ha kétség merül fel, a beiktató személy azonoságát igazolni köte-

les. — A bizottság ily értelemben határozott. — A Páthy indítványozza, hogy a beiktatási környek bejegyzése kimondassék. A bizottság ez indítványt nem fogadta el. A 76 §-t változtatás nélkül elfogadtuk.

SZINIRODALOM.

Egy színész.

Dráma 4 felvonásban.

— Irta: Jámbor Pál. (Híador). —

— Polytatus. —

Chen. Ágg Talma elvisszük fiat.
Id. Tal. Vigyük.
Tamas: (félre) Ugy is elmegy.
Geoffroy: (eszerintellen bejön és egy karszékre ül. [előt száját alvas])
Chen: Barátim! Talma, Ducis, Cheuier, Legyen e nap három szűn frigykötése, Örmönköpökben, balzersene közt. Mindaddig, míg ki nem hulland kezünköl A kard, a toll, a lant, a jelöngök Reform! (megjelöl egyamat)
Duc: Menjünk az első harcba!
A jelöngök: reform a színpadon.
Chen: Ez nem lesz reform: az első győzelem. Jor ifjú vízsz, hozd színiíveket, Én majd visszem emlékedet viszem. (föltűzi a fogát)

Talma: Isten velünk! apám.
Id. Tal. Eredj fiam, dicőségis karja vár.
Talma: (megjelöl apját)
Magad mondod ki sorsomat, Tamás, Jöjj néha a karsztra, régi Helyem foglald el . . . s batoris. Ha eljön meg a fátalos beteg. Mond: a szútkos féggöttra nem megyek, De jöjjön a Franciások! —
Tamas: Hogyha foga fáj? (harman karöltve látovank)
Id. Tal. Nem járunk vagyunk, Tamás.
Talma: A mi színj? (ártetlen)
Hátha mi is elmeunégek örög ur?
Apákát jászik, én örög eszedet.
Id. Tal. Mi ketten csak közönség maradtunk, Mely titkos könyvet töröltük.

TÁRUZA.

A szerelmes színelposztó.

— Karcolat. —

Az 187-ik év egyik forró júliusi délutánján érkeztünk Sz. . . . városába. Koicsisnak a „nagy vendégölő” udvarán rákatték le a „bagazsiát” még pedig a koicsiszi egyik végébe. A szin, már t. i. a koicsiszi másik végén azonnal kezdtek külsőpegtől Thalia oltárának a helyét. Templom és koicsiszi! hogy illik ez össze? Hja! más helyiség hiányában ez jó volt!

Kiszámitottuk tehát, ennyi lépés lesz a színpad, itt kezdődik a tart eddig a támlás, eddig a zartszék, és így tovább.

Miután e mérnöki művét befejezték, kiszámítottuk, hogy esténként, ha telt házian lesznek, (mert hiszen úgy az igazgatók mint a színészek, ha egy új városba érkeznek, mindig — legalább tudtommal — illyesmórl kimondnak) Különösen ha mint beünketet is, az előbbi két városokban folyton a „d-ficci”, a színeszet eme átkos, jészű, sótes meg fénygetett elnyálással) tehát ha telt házian lesznek 73 főt brutto bevételt csinálhatnak az így 20 előadás után d-ficciünköl kigizóltatunk valahogy.

Fellegvár Jánoska színelposztóknak kivételével, mindnyájan elsőrendű férfi személyzet voltak elájnyira, hogy ma is ereklye gyanánt örzök, „H. . . .” papa egy „kisztaírsi”-t, melyen saját keze aláírásával, a többök közt a „Pirosgugyellárés”-ban rám lelt osztva a játszatam is egyszerre. Leveles Misit, Süták Katát, a Kapitányt. „A két huszár egy baká”-ban: Pétert s

Anna asszonyt. „Égy huszár káplár Biésben” című elcskepben, pedig Bauman Jucát s a Kártya vető eszényt asszonyt.

A meg tehát mit elsőrendű tagok a „bruttó, netto”-t a netaláni felületet számítottuk, mert melleleg legyen mondva a daraboknál próportió volt, a hógyek lakás keresésére indultak a mi Jánoskával.

Számításainknak bevégezzé, mi is hely, illette lakás után néztünk; kaptunk mindnyájan. Mintegy két hét után egy reggel próbára mentve, nagy bámulatokra látom, hogy a falakon még mendeültt a tegnapi színelposztó díszelegek, nagy bámulatokra mondom, mert meg kell adni a színelposztóknak, hogy szorgalmas volt nemcsak a színelposztó kiragasztás, s kihordásban, de a keltek beszerzésében is. A szinkörnel kérdem igazgatómat s kollegáimat, hogy nem látták-e Jánoskát valamerre színelposztó hordani. Senki sem láta.

A mig itt beszélgetünk egyről-másról, jönek többen kérdzeni, hogy lesz-e ma előadás? Színelposztó meg senki sem koptok.

Ez szegreg most fejtünkbe.

Hova lehetett a mi Jánoskánk? hiszen ez még sohasem történt vele! Siettem lakására.

Ajtaja elé érde, hallom, hogy bent a szobájában szögek keserése a mi Jánoskánk. Mi bajja lehet ennek?

Lassan folytára ajtaját, belépve szobájába, Jánoskánk agyában fekete taládom. Agyában én, de minő helyzetben? Agyának mindkét végére tele volt rakva apró darabokra vagdalt fagygyu gertyékkel, melyek kísérteties világot vetettek a mi Jánoskánk eltorzult pósfekéjára. Egyik kezében egy rozsdás pisztolyt tart homlokának szögve, másik kezével pedig göröcsösen szorongat egy fél litert irt papírt, mely nagy buksi feje fölött mint egy

zászló ide s tova lenggett, Jánoska pedig érhételten zúszott morgott.

Már éppen rá akartam kiáltani, midőn egy baroktsohájással — melytől szobájának rozszant fala csökkené kidől — föllegyenesedik, a pisztolyt a papírt szepn maga mellé vette, mindkét kezét sáfrán szinú, nagy körözt hajtáda dugva, tragikomikus hangon előadta magát: „Meghalló! Meg kell halom!” Tovább nem élkhet! Nélküle nem ér az én életem egy fakóvát sem!”

Igen, igen Jánoska, — mondám neki színelposztó — de előbb tén jó lesz a mai színelposztó kihordani, mert már elmulat kilenez óra.

— Én töbet nem hordok színelposztó, mert én végot veletl nyomorult életelnem! — döngöskelt Jánoskánk.

— Mi az örög lelte magát? — kérdóm ölelé részvéttel, a tölletlen pisztolyt magához vévte. Jánoskánk maga elé bamúra, nagy saró szinú szemével, jobbjában a fél litert vitelt papírt szorongatva dörmögte: „Pedig milyén verset írtam hozza-gat?” — Ugy! — gondoltam magamban, te versifikász? Most már kezdtem érteni bajt.

— Nézzé, nézzé olvasza el, még a kö is meg-lágyul tőle, és ez még csak el sem olvasta!

Kézembe vettem a nyitott fél litert papírt, a rápillantva látom, hogy Jánoskánk messzakaromlá-szál, valami vers fölé díszeleg rajta, tarkizra itt-ott apróbb nagyobb malaczokkikkal.

Megvizsgálást egyezkedvén a mi szerelmes, szerencsétlen pikulásunkal, magammal hittam s kérétem, hogy színelposztóközömben társjól vérző kelte kapuit.

Jánoskánk, hozzám különösen bizalommal tisztelevén, színelposztóközömben elbeszélte, hogy milyén boldog meglegedést volt ő egész ma reggelig. (Vége köv.)

